

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **A. H.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 141, vedené pod sp. zn. 1 As 107/2010, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2008, č. j. 5155/RR/2008-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 150, vedené pod sp. zn. 1 As 108/2010,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 1 As 107/2010 a 1 As 108/2010 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 As 107/2010.
- II. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2008, č. j. 5155/RR/2008-3, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín, oddělení státní památkové péče, ze dne 1. 2. 2008, č. j. MuJc/2008/2594/SPP/Mez/1, jímž byla žalobkyni uložena pořádková pokuta ve výši 16 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč za nevytvoření základních podmínek k provedení kontroly a porušení povinnosti poskytnout součinnost ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně brojila proti citovanému rozhodnutí podáním míněným jednak jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), ale rovněž jako žaloba proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 s. ř. s. Nečinnost správního orgánu podle žalobkyně spočívala v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s jejími návrhy uplatněnými v odvolání, dříve než o odvolání rozhodl.

Usnesením ze dne 12. 1. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 100, krajský soud odmítl podanou žalobu na ochranu proti nečinnosti. Proti citovanému usnesení brojila žalobkyně dne 11. 3. 2010 kasační stížností, v níž namítla neúčinnost doručení předmětného usnesení podle § 50d odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“). Usnesením ze dne 17. 3. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 106, krajský soud vyzval žalobkyni k doplnění důvodů kasační stížnosti a k doložení plné moci zástupce. Následným přípisem ze dne 29. 4. 2010 žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků, ustanovení zástupce z řad advokátů a o prodloužení lhůty pro doplnění náležitostí kasační stížnosti. Současně navrhla, aby soud rozhodl o neúčinnosti doručení usnesení č. j. 30 Ca 96/2008 - 106. Usnesením ze dne 6. 5. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 112, krajský soud oba návrhy žalobkyně na vyslovení neúčinnosti doručení zamítl; proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 4. 6. 2010 další kasační stížnost. Krajský soud proto usnesením ze dne 11. 8. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 123, žalobkyni vyzval k zaplacení soudního poplatku a k doložení plné moci zástupce, načež žalobkyně opět požádala o osvobození od soudních poplatků pro řízení o této kasační stížnosti, o ustanovení zástupce z řad advokátů a o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí kasační stížnosti. S ohledem na podanou žádost krajský soud usnesením ze dne 9. 9. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 127, uložil žalobkyni, aby ve lhůtě dvou týdnů zaslala soudu vyplněný formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Žalobkyně předmětný formulář zaslala krajskému soudu dne 18. 10. 2010. Poté krajský soud usnesením ze dne 26. 10. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 141, zamítl žádost žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a rovněž žádost o ustanovení zástupce. Vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009 - 95, a porovnal na jedné straně příjmy žalobkyně (čistý měsíční příjem 13 718 Kč) a její majetkové poměry včetně uvedených výdajů, na druhé straně výši soudního poplatku. Dospěl přitom k závěru, že výše soudního poplatku se zřetelem na uvedené příjmy a majetkové poměry žalobkyni nebrání v uplatnění práva na soudní ochranu.

Proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost namítajíc, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Stěžovatelka tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu prokazatelně plně neodpovídá rozhodnému skutkovému i právnímu stavu věci, čímž soud opět neposkytl ochranu veřejným subjektivním právům stěžovatelky, neboť zcela přešel a řádně se nevypořádal s jí navrženými důkazy. Dále konstatovala, že předmětné usnesení krajského soudu jí dosud nebylo řádně a účinně doručeno pro vady na straně doručujícího orgánu. Navrhla proto, aby odesílající soud neprodleně rozhodl, že doručení předmětného usnesení je neúčinné. Pro případ, že by krajský soud nerevokoval předmětné rozhodnutí, stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatelky.

Krajský soud rozhodoval rovněž o podané žalobě proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. Rozsudkem ze dne 12. 1. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 101, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti citovanému rozsudku podala žalobkyně dne 11. 3. 2010 kasační stížnost, v níž uváděla, že byly dány důvody pro zrušení také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a namítla neúčinnost doručení předmětného rozsudku podle § 50d odst. 1 o. s. ř. Usnesením ze dne 17. 3. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 114, krajský soud vyzval žalobkyni k doplnění důvodů kasační stížnosti a k doložení plné moci zástupce. Následným přípisem ze dne 29. 4. 2010 žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků, ustanovení zástupce z řad advokátů a o prodloužení lhůty pro doplnění náležitostí kasační stížnosti. Současně navrhla, aby soud rozhodl o neúčinnosti doručení usnesení č. j. 30 Ca 95/2008 - 114. Usnesením ze dne 6. 5. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 120, krajský soud oba návrhy žalobkyně na vyslovení neúčinnosti doručení zamítl; proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 4. 6. 2010 další kasační stížnost. Krajský soud proto usnesením ze dne 11. 8. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 132, žalobkyni vyzval k zaplacení soudního poplatku a k doložení plné moci zástupce, načež žalobkyně opět požádala o osvobození od soudních poplatků pro řízení o této kasační stížnosti, o ustanovení zástupce z řad advokátů a o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí kasační stížnosti. S ohledem na podanou žádost krajský soud usnesením ze dne 9. 9. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 135, uložil žalobkyni, aby ve lhůtě dvou týdnů zaslala soudu vyplněný formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Žalobkyně předmětný formulář zaslala krajskému soudu dne 18. 10. 2010. Krajský soud po obdržení potvrzení o osobních majetkových a výdělkových poměrech přistoupil k posuzování žádosti o osvobození od soudních poplatků, přičemž postupoval shodně jako ve výše zmíněném případě. Na základě zjištěného skutkového stavu pak krajský soud usnesením ze dne 26. 10. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 150, zamítl žádost žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a rovněž žádost o ustanovení zástupce. Konstatoval, že výše soudního poplatku se zřetelem na uvedené příjmy žalobkyně a její majetkové poměry jí nebrání v uplatnění práva na soudní ochranu. Proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta podala žalobkyně naprosto identickou kasační stížnost jako ve výše zmíněném případě lišící se toliko označením napadeného usnesení krajského soudu. Ani v tomto případě nebylo vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud postupem podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil věci pod sp. zn. 1 As 107/2010 a 1 As 108/2010 ke společnému projednání, jelikož v obou případech jde o totožné účastníky a věci spolu skutkově souvisejí.

Vzhledem ke specifické povaze napadených usnesení Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatelky advokátem v řízení o předmětných kasačních stížnostech. *„Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému, a vedlo by k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007,

č. j. 1 Afs 65/2007 - 37; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasačních stížností v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadená rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnosti nejsou důvodné.

Ačkoliv stěžovatelka formulovala důvody kasační stížnosti obecně jako § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s., z textu podání je patrné, že namítá nezákonnost rozhodnutí, kterým byla zamítnuta její žádost o osvobození od soudních poplatků [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost usnesení krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Vzhledem k charakteru kasačních stížností stěžovatelky podaných dne 4. 6. 2010 proti usnesením krajského soudu o zamítnutí návrhů na vyslovení neúčinnosti doručení, nebylo v řízení o následných kasačních stížnostech podaných proti usnesením o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků na místě, aby se krajský soud jakkoli dále vyjadřoval k návrhům stěžovatelky na vyslovení neúčinnosti doručení usnesení č. j. 30 Ca 96/2008 - 141 a č. j. 30 Ca 95/2008 - 150. Z dosavadního obstrukčního chování stěžovatelky namítající neúčinnost doručení téměř všech písemností, jež jsou jí krajským soudem doručovány, bylo možné usuzovat, že další rozhodování o těchto návrzích krajským soudem by mohlo vést k popření cíle řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr krajského soudu o tom, že u stěžovatelky nejsou dány důvody pro osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud se nicméně níže podrobně zabýval posouzením včasnosti podaných kasačních stížností.

K otázce neúčinnosti doručení rozhodnutí lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 1 As 24/2010 - 193 (nebo obdobně rozsudek ze dne 10. 11. 2010, č. j. 1 As 76/2010 - 58), v němž zdejší soud konstatoval, že „[p]ro doručování písemností v soudním řízení před správními soudy obecně platí, že soud doručuje písemnosti primárně do datové schránky; není-li možné doručit písemnost tímto způsobem, doručuje ji soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Ukáže-li se toho potřeba, může soud požádat o doručení i jiný státní orgán (§ 42 odst. 1 s. ř. s.). Pro způsob doručování se obdobně užití předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení, nestanoví-li soudní řád správní jinak (§ 42 odst. 5 s. ř. s.).“ Podle § 49 odst. 1 o. s. ř. se do vlastních rukou doručují zásilky, u nichž tak stanoví zákon (např. rozsudek) nebo nařídí-li tak soud. „Při doručování písemností určených do vlastních rukou se postupuje podle § 49 o. s. ř. Nezastihne-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručitou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Z uvedené právní úpravy doručování písemností určených do vlastních rukou plyne, že není-li adresát písemnosti zastižen, je písemnost uložena a adresátu písemnosti je zanechána výzva k jejímu vyzvednutí. Pokud si v zákonem stanovené desetidenní lhůtě uvedenou písemnost nevyzvedne, nastává fikce doručení posledním dnem této lhůty.“

V posuzovaném případě nebyla datová schránka stěžovatelky nalezena (srov. úřední záznamy ze dne 26. 10. 2010 na č. l. 146 soudního spisu sp. zn. 30 Ca 96/2008 a na č. l. 155 soudního spisu sp. zn. 30 Ca 95/2008), proto byla napadená usnesení stěžovatelce doručována do vlastních rukou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Z doručenek založených na č. l. 145 soudního spisu sp. zn. 30 Ca 96/2008 a na č. l. 154 soudního spisu sp. zn. 30 Ca 95/2008 je zřejmé, že stěžovatelka nebyla v době doručování zastižena na adrese svého trvalého bydliště, proto byly písemnosti uloženy v provozovně provozovatele poštovních služeb a připraveny k vyzvednutí dne 4. 11. 2010 a stěžovatelce byly zanechány výzvy k vyzvednutí zásilky. Stěžovatelka si předmětné písemnosti v úložní době nevyzvedla, proto byly vloženy do domovní schránky dne 16. 11. 2010. Je nesporné, že zásilky byly uloženy dne 4. 11. 2010. Desetidenní lhůta pro vyzvednutí písemností uběhla v pondělí 15. 11. 2010. Následujícího dne byly písemnosti stěžovatelce vhozeny do domovní schránky. Z výše popsaného skutkového stavu vyplývá, že napadená usnesení byla stěžovatelce doručena fikcí v pondělí 15. 11. 2010. Námitka nesprávného, resp. neúčinného doručení proto není důvodná, neboť stěžovatelka neuvedla žádnou konkrétní skutečnost předpokládanou v § 50d o. s. ř., jež by účinnost doručení napadených usnesení zpochybnila.

Obě kasační stížnosti podala stěžovatelka faxem dne 29. 11. 2010 a v zákonem stanovené lhůtě je doplnila písemným podáním (krajskému soudu doručeno dne 1. 12. 2010). Stěžovatelka tedy podala kasační stížnosti v poslední den dvoutýdenní lhůty podle § 106 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnosti byly podány včas, tj. nejsou ani předčasné, ani opožděné; důvod pro odmítnutí kasačních stížností podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. není naplněn.

Z textu kasačních stížností vyplývá, že stěžovatelka písemnosti fakticky obdržela, zná dokonce podací čísla a data podání zásilek, která nelze běžně zjistit jinak než právě z obálky. Stěžovatelka se seznámila s obsahem zásilek (napadenými usneseními krajského soudu) a podala včasné kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu tedy není zřejmé, v čem by mělo spočívat stěžovatelkou tvrzené zkrácení na jejích právech.

Stěžovatelka v kasačních stížnostech dále uplatnila povšechnou námitku, že řádně prokázala splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, uvedl, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* Tyto závěry se vztahují i na důvody kasační stížnosti (kasační námitky) a míru podrobnosti přezkumu napadeného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem.

Námitka nesprávného posouzení naplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků je zcela obecná. Není z ní zřejmé, které konkrétní úvahy krajského soudu jsou podle názoru stěžovatelky v rozporu se zákonem či předloženými listinnými důkazy, proto se uvedenou námitkou Nejvyšší správní soud zabýval taktéž pouze ve zcela obecné rovině.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost

zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Smyslem osvobození od soudních poplatků, jakož i oprávnění žádat o ustanovení zástupce na náklady státu, je ochrana účastníka proti negativním dopadům do jeho ústavně zaručených práv, v tomto případě do práva na soudní ochranu a na přístup k soudu zakotveným v článku 36 Listiny základních práv a svobod.

Je ovšem na účastníku samém, aby svoji materiální stránku dostatečně konkrétně popsal (břemeno tvrzení), a současně aby vyvinul patřičnou aktivitu a předložil soudu (pokud možno současně se žádostí o osvobození) doklady dosvědčující jeho nemajetnost, resp. nízké příjmy (břemeno důkazní). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publikovaný pod č. 537/2005 Sb. NSS). Pro osvobození od soudních poplatků tak účastník jednak musí doložit, že nemá dostatečné prostředky, jeho návrh nesmí být zjevně neúspěšný a současně účastník o osvobození od soudních poplatků musí požádat. Soud je povinen v každém jednotlivém případě vážít konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 8 As 20/2009 - 50). Proto je na účastníkovi, aby v žádosti o osvobození od soudních poplatků uvedl, v čem nedostatek prostředků na úhradu soudního poplatku spatřuje, a toto tvrzení řádně doložil. Soud totiž přistoupí k osvobození účastníka řízení od soudních poplatků pouze tehdy, bude-li řádně osvědčeno, že pro celkové poměry účastníka nelze setrvávat na povinnosti soudní poplatek uhradit.

Nejvyšší správní soud se v daném případě ztotožňuje s právním hodnocením provedeným krajským soudem. Rovněž postup krajského soudu, který stěžovatelku opětovně vyzval k doložení aktuálního potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, byť o osvobození stěžovatelky od soudních poplatků rozhodoval již 7. 4. 2009 na základě potvrzení ze dne 6. 2. 2009, lze hodnotit kladně. Z aktuálního potvrzení doloženého 18. 10. 2010 pak krajský soud zjistil, že stěžovatelka podniká a její měsíční čistý příjem v roce 2009 činil 13 718 Kč; na nemocenských dávkách jí v roce 2009 navíc bylo vyplaceno 4884 Kč. Tuto částku krajský soud porovnal s životním minimem jednotlivce, které podle ustanovení § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, činí 3126 Kč. Životním minimem se rozumí minimální hranice peněžních příjmů fyzických osob k zajištění výživy a ostatních základních potřeb (§ 1 odst. 1 tohoto zákona). Částku životního minima krajský soud využil jako referenční kritérium pro posouzení, zda je splnění poplatkové povinnosti v reálných možnostech stěžovatelky. Poněvadž její příjmy částku životního minima výrazně převyšují, uzavřel krajský soud, že v posuzovaném případě výše soudního poplatku s ohledem na příjmy a ostatní majetkové poměry nebrání stěžovatelce v uplatnění práva na soudní ochranu. Navíc krajský soud poukázal na skutečnost, že stěžovatelka je vlastnící rozsáhlého nemovitého majetku, který však v potvrzení nezmínila. V potvrzení pouze uvedla, že nemá žádný majetek, který by mohl být zpeněžen, neboť veškerý její majetek je obstaven neoprávněně nařízenými exekucemi. Podle krajského soudu však omezení dispozičního oprávnění k majetku stěžovatelky nemá bez dalšího pro posouzení jejích celkových majetkových poměrů význam. Rovněž k tvrzením stěžovatelky o existenci půjček na úhradu svých daňových povinností, nemohl krajský soud přihlížet, neboť tato tvrzení nebyla doložena žádnými důkazy. Pokud jde o zdravotní potíže zmiňované žalobkyní, krajský soud konstatoval, že tyto nebyly blíže

specifikovány; nicméně z údajů o obdobích čerpání nemocenských dávek vyplněných stěžovatelkou v potvrzení krajský soud dovodil, že tento aspekt neměl na osobní poměry stěžovatelky významnější vliv. Jako právně irrelevantní posoudil krajský soud případné výdaje stěžovatelky vynaložené v souvislosti s jinými soudními řízeními.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v daném případě krajský soud správně posoudil a řádně odůvodnil zamítnutí obou žádostí stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků. Porovnáním výše jejího průměrného měsíčního příjmu s částkou životního minima, lze dospět k závěru, že náklady, jež by stěžovatelka vynaložila na zaplacení soudního poplatku, by ji nezatížily takovým způsobem, že by ve svém důsledku znamenaly odepření možnosti dovolat se svého práva u soudu. Splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků je podmínkou ustanovení zástupce z řad advokátů, proto krajský soud zcela v souladu se zákonem zamítl i tento návrh (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77).

Na tomto místě lze rovněž poznamenat, že z nedávné judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení je nepřijatelná (srov. usnesení ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 As 13/2010 - 109). V posuzovaném případě byl tedy dán důvod pro zamítnutí žádostí stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků krajským soudem rovněž podle § 36 odst. 3, věta druhá, s. ř. s., jelikož návrhy zjevně nemohou být úspěšné.

Konečně k obecně vznesené námitce nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí Nejvyšší správní soud rovněž v obecné rovině uvádí, že krajský soud se v napadených usneseních dostatečně vypořádal s uplatněnými námitkami a důkazy předloženými stěžovatelkou. Krajský soud zohlednil příjmy stěžovatelky, přitom vycházel z jí uvedených údajů doložených daňovým přiznáním, do úvahy vzal i její výdaje spojené s bydlením, to vše poměřil výší životního minima a výší soudního poplatku. Přihlédl rovněž ke zdravotním potížím stěžovatelky a řádně odůvodnil, proč tyto obtíže nemají významný vliv na poměry stěžovatelky. Napadená usnesení krajského soudu tedy nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů netrpí.

Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnosti jako nedůvodné. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2010

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu